

agrupació excursionista talaia

FEDERATS A:

federación catalana de montaña
federación catalana de esquí
comité de exploraciones subterráneas de cataluña
asociación española de camping y caravana

CARRER ANSELM CLAVE, 3 - TELEFON 893 12 57 - VILANOVA I LA GELTRU

CIRCULAR PER ALS SOCIS
NOVEMBRE 1971

Campament-Aplec de Tardor

Els passats dies 2 i 3 d'octubre es va celebrar el ja tradicional Campament Aplec de Tardor a l'Ermita de Lurdes, que cada any organitza la nostra Agrupació.

A primeres hores del matí del dissabte, els acampadors ja plantaven les primeres tendes, que a últimes hores del mateix dissabte passaven de seixanta.

A les 4 de la tarda l'acte d'apertura, sempre emotiu, significava el començament d'unes hores a plena natura que deixen sempre un bon record en el pensament dels participants a l'Aplec.

A la nit, el Foc de Camp, essència de l'acampada, amb actuacions musicals i teatrals, va ser força animat. Llàstima que el comportament de bona part dels qui estaven al voltant del foc, fos bastant desconsiderat envers els qui actuaven.

Cal dir, també, que el silenci de la nit, tal com ve succeïnt fa uns anys,

malgrat els advertiments dels organitzadors, no es va respectar.

El diumenge al matí, després del «joiós despertar» (aquest any va fallar la tradicional traca), l'arribada del VII Cross Vilanova-Cim Talaia-Lurdes. La carrera de camp a través que dona aquesta característica especial al nostre Campament Aplec. Després, el novell Cross Infantil, que té força acceptació entre la mainada.

Tot seguit la Santa Missa a l'Ermita i després el Segon Concurs de Dibuij Ràpid (en les categories Infantil i Juvenil) en el que prengueren part molts infants i juniors assistents al Campament.

La Gimkana, molt concorreguda, tant per part masculina com per la femenina, va ésser molt divertida i va complaure a tots els participants.

Encara no havia acabat la Gimkana que ja començaven a deixar-se sentir pels aires les alegres notes de les sardanes. La Cobla Sitgetana ini-

ciava l'audició que fou patrocinada per la Caixa d'Estalvis del Penedès. En aquesta audició va ésser estrenada la sardana «Aplec de Lurdes» obra del compositor Joan A. Vilarroya de Sitges, contrabaix de la mateixa cobla, al qual felicitem pel seu encert i gentilesa.

Després de dinar, els jocs infantils, la xocolatada amb melindros, Festival de la Cançó i el Cant dels Adéus varen ésser els darrers actes d'aquest Campament-Aplec 1971.

El Festival de la cançó es va fer dintre l'Ermita per tal que l'audició

fos millor i hi hagués menys xivarri. Aquestes mides van ser ben bé inútils, doncs els crits i els sorolls van ser iguals o potser superiors que quan es feia a la plaça.

Ens sap greu haver d'admetre que si bé hi van haver coses bones potser va predominar, sobretot a la nit del dissabte, la falta de civisme i respecte als altres d'una part dels assistents que, si bé amb minoria, desprestigiaven els nostre Campament.

Esperem que per l'any vinent puguem trobar una solució.

G. E. T.

ACTIVITAT ESPELEOLOGICA

X. Conesa i J. Ràfols, membres del G.E.T., han realitzat l'estudi i topografia de tres petites cavitats situades a l'extrem SE de la Serra dels Sumidors, en els penyals de Penya Rubí, emmarcats per un esperó de pedra vermellosa que s'eleva fins als 201 m. i que ha donat origen al nom del paratge. Les coves, numerades

respectivament 1.º, 2.º i 3.º de Penya Rubí, són ex-surgències de poca profunditat (uns 6 o 7 m.) i estan situades en els penyals que hi ha sobre el meandre de la riera d'Olivella, entorn de la caseta del servei elèctric de Ribes anomenat El Campament. Hi ha restes de concreció molt descalcificada i en algun punt petits degotalls d'aigua, de poca consideració.

ACTIVITATS REALITZADES EN EL MES DE JULIOL

Dies 3 - 4

Avenc de la Sivinota. Via Pèndul. (140 mts.) Garraf.

Exploració.

Equip: A. Castelló, S. Marrugat, J. Ràfols.

Dies 3 - 4

Cova del Hula-hula.

Cova Tallada. Sitges.

Treballs topogràfics.

Equip: J. Conesa, L. Carrasco, E. Gonzàlvez.

Dies 10 - 11

Avenc de la Sivinota. Via normal. (—114 mts.). Garraf.

Exploració.

Equip: A. Castelló, J. Ràfols, L. Carrasco.

Dia 11

Avenc de l'Aliga. Garraf.

Treballs topogràfics.

Equip: J. Conesa, S. Ferrer.

Dia 17

Cova-avenc de Can Suriol.

Cova del Retom de Rocacrespa.

Avenc de Rocacrespa. Vilanova.

Prospecció i exploració.

Equip: J. Conesa, S. Ferrer.

Dies 17 - 18

Avenc Gegant (—18 mts.). Sitges.

Exploració i fotografia.

Equip: D. Vedo, M. Alentorn, A. Torres, C. Batuecas, B. Blanco, A. Castelló, L. Carrasco, E. Gonzàlvez, J. Celorio, C. Fabrè, C. Llaó, M. Camprugí, R. Soler, T. Marcer, J. M.º Frncó, P. Montaner, I. Carrasco, J. Chapi.

Dia 30

Avenc del Padruell (—11 mts.) Vilanova.

Exploració.

Equip: D. Vedo.

II Cicle d'Excursions per a Infants

Amb assistència de 32 infants, el passat 26 de setembre s'inicià aquest II Cicle d'Excursions, amb una visita a la capçalera del riu Foix en un dels paratges més bonics i més poc coneguts de l'Alt Penedès.

En el trajecte entre Cal Curt i La Pineda, el riu Foix passa engorjat pel mig de les vessants formades pels cims on s'assenten els poblats de Foix i Font-rubí. L'erosionat congost coincideix amb una fractura geològica que ocasiona un fort desnivell que el riu salva saltant una serie esglaonada de cascades i gorgs d'aigües cristallines vorejades d'atapeïts boscos de pins. A la bellesa del paisatge s'afegeix l'interés pedagògic que el lloc brinda als visitants i que contribueix a un major coneixement de les comarques penedesenques, especialment en aquest riu que n'és l'eix principal.

* * *

La segona sortida s'efectuà el dia 17 d'octubre amb una excursió a Olivella i Santa Susagna. En aquesta ocasió s'aconseguí la major participació registrada fins a la data, amb

l'assistència de seixanta infants i onze acompanyants.

L'autocar deixà als excursionistes al peu del camí de Can Montaner. Es passà pel costat d'aquesta masia i a les envistes de La Cova. Més enllà del Mas Vendrell —ja en terme d'Avinyonet— el camí guanya altura per tal de superar el pas de Trenca Portells, situat sobre mateix del coll de l'espectacular meandre que descriu la riera de Begues.

El camí devalla cap a la planura on encastellat en un aïllat penyal roques s'assenta el pintoresc caseriu de Santa Susagna. S'establí el lloc d'acampada en un bosquet de la riba oposada de la riera, prop de l'indret anomenat Els Copons, curiosa formació geològica causada per l'erosió de l'aigua en travessar una zona calissa, creant-se unes gegantines olles surrealistes.

La mainada s'esplaià pels contorns, i després de dinar i divertir-se amb llurs jocs, es feu el camí de retorn fins al poble d'Olivella —el més petit de la nostra comarca— i des d'allà a Vilanova.

La propera sortida està programada per al dia 7 de novembre.

UNA SECCIO MUSICAL

S'han iniciat les gestions oportunes per anar a la creació d'una nova secció en la nostra entitat: Una secció Musical. De moment és encara un projecte, però ja hi ha un grup disposat a portar-ho a terme. No cal dir com seria d'important per a la vida cultural de la nostra agrupació, que això pogués ésser una realitat. Les possibles activitats són innombrables. Parlem només de les més fac-

tibles i immediates: Formació d'una Coral, cursets de cançons muntanyenques, iniciació a la música, audicions de discos comentats, conferències, etc.

La Coral, si bé que en un nombre reduït, ja ha començat els assaigs. La inscripció està oberta. Tots els qui us agradi la música i el cant coral poden passar pel local social i apuntar-vos. US HI ESPEREM.

Fonts i pous del terme de Canyelles

LA FONT DE LLACUNALBA

El topònim Llacunalba el veiem documentat l'any 1002 en la donació d'un alau «a Canellas», al monestir de Sant Cugat. Aquest nom podria ésser un antropònim, però també la suposició de l'existència d'un petit estanyol al peu de la font i que hauria originat el nom Llacunalba (=estany blanc). Tanmateix prop de la font hi ha una depressió que fa bastants anys estava molt poblada de canyars i jonqueres i que possiblement en allunyada època fou decapitada per la immediata riera. Aquesta desapareguda bassa degué ésser substituïda per l'actual safareig que hi ha dins l'hort tancat.

La font està situada al peu de la vessant O. del Puig de les Forques, molt a prop de la masia de Can Ferrer de Llacunalba, avui dia centre d'una urbanització. El cabal de la font no és constant, depenent de les pluges caigudes, però sempre hi hem vist rajar un bon doll. Al costat del broc en altre temps hi havia un «cóm» (abeurador fet amb un tronc d'arbre) substituït actualment per un recipient de ciment armat. L'aigua de la font és intensament aprofitada pels propietaris de terrenys i xalets de les urbanitzacions «Les Palmeres» i «La Selva de les Meravelles».

LA FONT DEL BOSC

Situada no gaire lluny de la de Llacunalba, als peus del Puig de l'Aliga, entre la masia de Can Vidal i les ruïnes de Cal Fortet. Pels contorns creixen abundoses les jonqueres. En principi l'aigua deuria fluir entre la terra i el pedruscall i hom construí un pou cobert. Al costat hi ha un altre pouet més recent d'obra, del qual es sobreix l'aigua escolant-se camí avall en direcció a Canyelles. Pel maig de 1964 fou

escollit aquest lloc per a celebrar-hi el Campament Social de Primavera de la nostra Agrupació.

FONT-COCO DE CAN RAMONET

A la capçalera del fondal que s'inicia al peu mateix de l'enrunada masia de Can Ramonet de Costes, situada entre el Coll de l'Aliga i el turó de Cal Deus, hi ha aquesta font-cocó construïda al peu d'un marge de retenció de terres. Un pou de tres o quatre metres de fondària és alimentat per un minso degotall que s'escola per unes esclotxes rocoses. El lloc és un punt obligat de descans per a l'excursionista que va des de Vilanova al cim de l'Aliga passant pel Mas de l'Artis.

FONT D'EN GIRABAL

Quasi tocant a la carretera de Canyelles a Ribes (B-211), molt aprop de la abandonada masia d'en Girabal de Baix hi ha aquesta font. Unes escales descendents protegides per una barana d'obra, ens condueixen als brocs. El doll acusa molt la falta de pluja contínua, arribant fins i tot en alguna temporada a estroncar-se, mes, quan cau algun ruixat ben fort els brocs no donen abast i aleshores es produeix el fenomen dit «trop plein», que podem traduir lliurement com de «sobreixidura», per un forat normalment sec situat per sobre les escales de la font, més amunt del nivell del camí, en una paret de roca margosa curulla dels fòssils dits «nummulites» o més popularment «llenties».

COCO DE LA BASSA BLANCA

No hem pogut localitzar actualment la situació d'aquest cocó alimentat per una petita sorgència. Ens informaren, ja fa uns sis anys, que estava dins un bosquet proper a la masia de Cal Dori i que estava enrunat, fent-se difícil de trobar.

Avui dia la masia i els contorns s'han convertit en la urbanització «Califòrnia» i si interrogeu algun dels «diuengers» que tenen xaletó o parcel·la en aquells rodals, us diran que no voldrien altra cosa que una font en aquell sector.

POU DE LA BASSA NEGRA

Prop de la masia i al mig del fonsdal immediat a Cal Dori hi ha aquest pou del qual s'assorteixen els parcel·lers de la urbanització Califòrnia. Diuen que té un nivell força constant.

EL POU MAURICI

Els canyellencs estan orgullosos de les saboroses aigües de l'anomenat Pou Maurici. No ens hem assebatat de l'origen del nom ni de la possible antigor de la seva excavació. Sembla que hi ha algun relat llegendari relacionat amb ell. Està situat a la confluència de tres rieres a uns dos-cents metres a l'Oest del poble. Un senderó descendent, esglaonat en alguns punts, porta des del camí a Can Fort fins al brocal del nou. on hi ha corriola i galleda que són força utilitzats.

CARRER DEL POU

A la part oposada del poble, separat per la carretera de Vilafranca, hi ha el barri d'aquest nom, format per un carrer descendent en direcció a la riera. Al final del carrer hi

ha el pou que li dóna nom, i del qual extreien una saborosa aigua fins que quedà contaminat per les imundícies procedents del claveguerats vilafranquí, fet que ocorregué fa ben pocs anys.

POU COLLADO

Pel juliol de l'any passat, 1970, en una finca situada al Raval, prop de les Cases del Xum, s'estava fent una perforació per tal d'aconseguir aigua. Als 157 m. de profunditat s'aconseguí el nivell acuos amb molt bona fortuna, calculant-se que se'n podien extreure més de 150.000 litres per hora. Els propietaris de la finca, la família Collado, han fet un contracte amb l'Ajuntament de Vilanova per a l'ús d'aquesta aigua, estant actualment en curs les obres de conducció.

Finalitzada la relació de pous de Canyelles, remarcuem que aquesta no és massa completa, ja que ens hem limitat a esmentar els més populars. Consignem de passada que l'abastament d'aigua corrent a la població es assortida per la font del Castell d'Olèrdola, per una conducció en la que són notables el túnel que travessa aquella muntanya i el sífo que salva el barranc immediat.

J. VIRELLA

Sortida a Ordesa i Benasc

Aquesta sortida s'inicia el divendres dia 27 d'Agost a les 8'15 del vespre, quan vàrem carregar les motxilles en el 600 que ens hauria de servir de «Jeep» per l'excursió. Els participants érem: Assumpta Baig, Tina Moya, Antoni Campillo, Francesc Montaner i Jani Ferrer.

A les 5'15 del matí del dissabte vàrem arribar a Torla passant abans quatre vegades pels controls de la Guàrdia Civil. Com que no trobàrem millor lloc per dormir, vam fer-ho mitjançant un vivac a la carre-

tera al costat mateix del cotxe. Al cap de dues hores escasses els de la Benemèrita ens despertaren.

Després d'esmorzar, vam seguir amb el cotxe fins arribar al Parc Nacional d'Ordesa on el deixarem. Ens carregàrem les pesadíssimes motxilles davant l'admiració de la gent que hi havia allí. No faltà l'innocent estíuejant que ens demanà per fer-nos una fotografia, i començem a encaminar-nos cap al Refugi de Goriz, travessant magnífics racons que ens ofereix aquest parc.

com són les Grades de Soasso, la Cascada de la Cua de Cavall (on ens vam banyar en aigua geladíssima), Clavijas de Soasso, etc.

Una mica cansats arribem al Refugi «Delgado Ubeda» o de Goriz i després de fer les inscripcions de costum i de menjar quelcom ens n'anem a dormir, ja que per l'endemà tenim previst un dia força dur.

A les 6 del matí agafem el camí que ens ha de portar fins al Llac Gelat, punt mitjà entre el Cilindre i el Mont Perdut. Emprenem la pujada vers al Cilindre. La pujada es va retardar una mica puix que una petita gelera que havíem de travessar provoca una relliscada colectiva de tres dels companys. No tingué conseqüències. Arribem al cim. (3260 m.) amb la natural alegria de tots; però principalment de dos dels components, car eren els seus primers 3.000 metres. Després de firmar en el llibre de registre i fer algunes fotos, comencem la desgrimpada fins al Coll del Cilindre on destapem una ampolla de xampany per batejar els 3.000 metres d'altitud. Travessant novament, aquest cop amb molta cura i amb certa por, la ja coneguda gelera, ens tornem a trobar amb el Llac Gelat, emprenent amb nova illusió l'ascensió al Mont-Perdut per la tartera fins arribar al coll on ens trobem amb una petita pala de gel que superem mitjançant uns graons fets pels nostres predecessors.

El descens fins al Refugi va ésser ràpid, perquè ja teníem ganes de preparar-nos un bon menjar a base de pots (cosa en forma de cilindre que va portar una llarga polèmica tota la sardana) i de descansar.

Durant la nit sentim el soroll de la pluja i cada cop veiem més impossible anar al Vignemale. Efectivament, l'endemà està tot tapat per unes boires baixes i uns nuvolots

negres que ens fan reunir per pensar i decidim la pujada a l'Aneto.

Sense perdre ni un minut ens adrecem a Benasc i d'aquí a Banyes de Benasc on tan sols hi pot arribar el cotxe i el Cisco car amb els altres dalt no hi ha manera de tirar. Iniciem el camí de la Renclosa a les sis de la tarda, passant per la Vall d'Estòs i pel Refugi de Pastors.

El dimecres sortim força més tard del previst ja que no veiem el temps massa segur, però a mida que anem pujant veiem que aquest s'anima i en arribar als Portillons ja no queda restes de cap núvol i podem contemplar la magestuositat de l'Aneto i la seva impressionant gelera. Ens calcem els grampons i ens hi llencem. Ens encordem per precaució. Anem vorejant unes profundes esquerdes fins arribar al Coll de Coronas. No ens n'adonem i ja ens trobem amb el famós Pas de Mahoma. A qui més qui menys li mancaven llocs per agafar-se. Ja som dalt del cim més alt dels Pirineus.

El temps és magnífic i ens delectem admirant tota l'extensió del Pirineu.

La devallada és ràpida però en arribar al Portilló ens equivoquem de camí i ens fa perdre força temps.

El darrer dia retornem als Banyes, parant a la Cova Petita d'Alba, on practiquem una mica d'espeleo, i també una mica d'immersió aquàtica.

De Banyes fins a Benasc, semblava que el cotxe no ens volgués arribar a baixar. Cada cop que hi pujàvem feia panna. Ja a Benasc i després de menjar-nos un magnífic dinar, i fer algunes compres ens n'anem a dormir a un Pensió.

La sortida finalitza el dia 2 de setembre amb gran cordialitat. Celebrem l'arribada en els Gelats Llorens de la nostra estimada Rambla amb un got d'horxata.

G. E. A. M.

5.ª ASCENSION LOCAL A LA PARED E. DE SANT GERONI POR LA VIA ANGLADA CERDA

Después de la 5.ª ascensión a esta difícil pared creo conveniente hacer una pequeña historia de estas escaladas y su primer intento. La primera vez que tuvimos contacto con esta pared fue durante los días 4 y 5 de Octubre de 1969, donde la cordada formada por A. Vedo, Ll. Soler y J. Chaparro pasaban más de 5 horas de noche buscando el bosque suspendido, que es de donde parte dicha vía; al final, ya cansados de tanto subir y bajar por paredes y canales decidimos volver otro día, y sin más excusas dimos marcha atrás.

Dos semanas más tarde volvimos; esta vez al saber que era casi imposible encontrar la vía sin conocerla antes hicimos la aproximación de día y de esta manera pudimos dar con ella. Fue la primera ascensión local efectuada por Ll. Soler y J. Chaparro.

Poco tiempo faltó para que la cordada Ll. Soler, A. Vedo y P. Montaner efectuaran la segunda ascensión y 1.ª local en invernal. En esta ascensión la dificultad en las placas de aproximación aumentó ya que estas estaban cubiertas por la nieve.

La tercera ascensión corresponde igualmente a A. Vedo que la efectuó con Antonio Leyva, miembro del G. A. M. de Tarrasa y Barcelona, junto con esta cordada iba otra formada por Alberto Iglesias y José Sánchez del G. E. D. E. del C. E. Gracia.

La siguiente ascensión o 4.ª la

efectuó Ll. Soler y D. Vedo, éste último no es que practique mucho la escalada, pero ya que venció con nosotros la temida vía C. E. S., y la no menos denominada vía Sánchez de la pared de los Diablos (también de este macizo), tuvo suficiente moral para hacer esta escalada también, ya que no es más difícil que las otras nombradas.

La 5.ª (esperemos que no sea la última) fue vencida por la doble cordada A. Vedo, P. Montaner y J. Chaparro, M. Martínez Troya, éste último miembro del G. A. M. de Tarrasa y Barcelona. En esta ascensión también íbamos acompañados por otra cordada de Barcelona.

- 1.ª Ascensión, 17-18 Octubre 1970
- 2.ª Ascensión, 9-10 Enero 1971
- 3.ª Ascensión, 22-23 Abril 1971
- 4.ª Ascensión, 26-27 Agosto 1971
- 5.ª Ascensión, 23-29 Agosto 1971.

Datos técnicos de la vía

Vía: Anglada - Cerdá

Altura total: 450 metros

Dificultad: A 4 y pasos de Vº L.

Roca. Conglomerado muy compacto

Horario: De 10 a 12 horas para dos escaladores.

Material: 2 cuarentas, 6 estribos, 10 clavijas variadas, 3 o 4 tacos, buril, 35 mosquetones, 2 bagas, etc.

NOTA: Se aconseja empezar la vía sobre las dos de la madrugada para que cuando salga el sol os coja lo más arriba posible.

Las tiradas que hay que tener más en cuenta es en la 2.ª y la 6.ª.

JOAN CHAPARRO

CONCURS DE DIBUIX RAPID

En el II Concurs de Dibuix Ràpid celebrat en el curs del passat Campament-Aplec de tardor, s'establí la següent classificació:

De 15 a 18 anys: 1er. Joan Tort; 2on. Rosa M. Gargallo; 3er. M.ª Carme Bravo.

De 9 a 11 anys: 1er. Magda Bertran; 2on. Neus Pallarè; 3er. Josep M.ª Coral.

De 7 a 9 anys: 1er. Josep Martínez, 2on. Lurdes Capdet; 3er. Carme Monclús.

Premi al més petit: Silvia Gàlvez Cano, de 6 anys.

Coca-Cola

La chispa de la vida

Arriba.
...¡Más arriba aún!
No existe el esfuerzo
cuando sabemos que,
en lo alto, nos espera
el sabor de vivir,
el sabor real
que pide la vida.
Así es Coca-Cola.

